



Darija Žilić

## PRAVILA PISANJA

Ukratko: pisati treba kontinuirano, a pisanje, po mom mišljenju, mora biti motivirano unutrašnjim motivima i potrebom za kreativnošću.

Pišem gotovo svaki dan, to je neka unutarnja potreba, nešto samo po sebi prirodno, kao izraz bića. Zapisivati misli znači u jeziku i pismu oblikovati onaj kaos koji nastaje kada se pojavi niz ideja, pojmova. Nekad mi se čini da najprije napišem nešto *u glavi*, pa tek onda sjedam za tastaturu i razvijam misao do kraja. Pišem tekst kritike ili prozu. Poeziju pišem *u dahu*, nakon što se pojavi neka slika, opažaj koji pokrene proces asocijacija. Bitno je zadržati slijed, koncentrirati se na njega, pratiti tu liniju i, na kraju, rezultat svega je dovršen rad. Ili barem donekle dovršen. Za pisanje je iznimno važno čitanje, jer proces čitanja gotovo automatski pokreće onaj impetus koji nas motivira da pišemo i povežujemo netom pročitano i ono što smo čitali davno. Sve to, iskustvo čitanja i života spaja se u cjelinu koja onda tvori zaokružen prozni ili pjesnički uradak.

Pišem obično ujutro, jer tada mi se i svijest čini još posve očišćenom od dnevnih podražaja i obveza, a odmorenost tijela korespondira sa smirenošću samog procesa pisanja.

Pisanje je proces koji se nikad ne dovršava, autentično je samo ako smo svjesni njegove važnosti za naš vlastiti život i za promišljanje svijeta. Stoga u pisanju, kao i životu, moraju postojati pravila etike, jer pisanjem ne smijemo poticati mržnju, izražavati neistine o drugima. Proces pisanja je proces otkrivanja istine. Naravno, ovdje je riječ o pisanju kao nenamjenskoj aktivnosti, koja svrhu vidi u jeziku i svijetu, u traženju odnosa između čovjeka i svijeta, odnosno u traženju smisla unutar našeg vlastitog bića, jer najteže je pisati i u jeziku oblikovati one unutrašnje dvojbe i strahove. Pravilo pisanja je – ne izdati sebe i ostvariti ravnotežu misli, osjećaja i jezika.